

Arrest

nr. 256 584 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 maart 2003, in functie van zijn Franse stiefvader, een eerste aanvraag tot vestiging in. Op 19 juni 2003 weigert de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de vestiging.

1.2. Op 3 januari 2005 dient verzoeker een tweede aanvraag tot vestiging in. Hij wordt op 2 juni 2005 in het bezit gesteld van de identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 6 juli 2009 wordt hij in het bezit gesteld van de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker wordt op 31 januari 2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uur voor het aanzetten tot haat of geweld jegens personen omwille van hun geloof en levensovertuiging en voor bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen. De feiten zijn gepleegd op 25 juli 2012.

1.4. Verzoeker wordt op 26 mei 2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen tegen een treinbegeleider, met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Het feit is gepleegd op 12 juni 2013.

1.5. Verzoeker wordt op 3 juni 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 54 maanden voor verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar. Deze feiten dateren van 13 september 2015.

1.6. Verzoeker wordt op 5 december 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor 3 jaar voor verboden wapendracht.

1.7. De destijds bevoegde staatssecretaris neemt op 26 oktober 2017 de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Bij arrest van 29 juni 2018 met nr. 206 305 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.8. Bij brief van 22 maart 2019 dient verzoeker een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 14 juni 2019 onontvankelijk verklaard.

1.9. Bij brief van 5 augustus 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 november 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister de aanvraag onvankelijk, maar ongegrond. Bij arrest van 13 maart 2020 met nr. 234 033 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.10. Op 3 september 2020 wordt verzoeker, gelet op het nakende einde van de strafuitvoering op 11 februari 2021, gehoord in de gevangenis in kader van de verwijderingsprocedure.

1.11. Op 29 januari 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: A(...)

Voornaam: A(...)

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND-
GEBIED TE VERLATEN:**

Krachtens artikel 7, alinea 1, 3° en 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, krachtens artikel 44ter wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan om volgende redenen:

U zit momenteel in de gevangenis te Beveren en zal vrijgesteld worden bij het verstrijken van uw straffen op 11.02.2021. Een overname door de Dienst Vreemdelingenzaken is mogelijk sinds 11.08.2020 (vanaf 6 maanden voor strafeinde).

U wordt geacht door uw gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Uw recht op verblijf werd op 26.10.2017 beëindigd op basis van artikel 44bis §2. Deze beslissing werd aan u betekend op 27.10.2017. Op 09.11.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 26.10.2017 te vorderen. Op 29.06.2018 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, diende u nog twee aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. De eerste aanvraag 9bis werd ingediend op 22.03.2019 en werd onontvankelijk verklaard op 14.06.2019. De tweede aanvraag 9bis werd ingediend op 07.08.2019 en ongegrond verklaard op 04.11.2019. Tegen deze ongegrondheidsbeslissing diende u op 21.11.2019 een verzoekschrift om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen in bij de RVV. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden op 13.03.2020 verworpen door de RVV.

Reeds als minderjarige pleegde u meerdere als misdrijf omschreven feiten. U kwam dan ook reeds op jonge leeftijd onder toezicht van de jeugdrechter en er werden zelfs enkele plaatsingen in een gesloten instelling gerealiseerd (van 13.12.2007 tot 18.12.2007; van 01.06.2008 tot 06.06.2008 en van 23.10.2009 tot 21.12.2009). Er werden meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen genomen teneinde u normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren. U kreeg tal van kansen om u te herpakken maar de opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt en u zette ook als meerderjarige uw criminele bestaan verder.

Op 25.07.2012 werd u aangehouden en op 26.07.2012 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde. Op 30.07.2012 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

Op 31.01.2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren (vervangende gevangenisstraf bij niet-naleving: 3 maanden) daar u zich schuldig had gemaakt aan het aanzetten tot haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap, leden van een gemeenschap of jegens een persoon, wegens leeftijd, seksuele geaardheid, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, geloof of levensbeschouwing, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap, een fysieke of genetische eigenschap of sociale afkomst en aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag tegen personen of eigendommen (2 feiten) (feiten gepleegd op 25.07.2012).

U voerde de u opgelegde werkstraf echter slechts gedeeltelijk uit. Op 06.10.2014 meldde u zich aan bij de gevangenis te Antwerpen om de resterende twee maanden gevangenisstraf te ondergaan. Diezelfde dag nog werd u een strafonderbreking toegekend tot 20.10.2014.

Op 30.10.2014 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend (herroepen bij ministerieel schrijven op 07.09.2016).

Op 26.05.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen met een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid als gevolg, tegen een controleur van een netwerk voor openbaar vervoer (slagen aan een treinbegeleider) (feit gepleegd op 12.06.2013).

Op 25.11.2015 werd u aangehouden en op 26.11.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, gepleegd op een minderjarige jonger dan 16 jaar en verkrachting op minderjarige boven de 14 jaar en onder de 16 jaar.

Op 03.06.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 54 maanden en werd u ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verkrachting op een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de leeftijd van 16 jaar, door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (feiten gepleegd op 13.09.2015).

Op 05.12.2016 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht.

Uw strafverleden spreekt geenszins in uw voordeel niettegenstaande uw jonge leeftijd. De maatregelen van de jeugdrechtbank en de u in het verleden opgelegde straffen hebben geen afdoende indruk gemaakt. U werd er klaarblijkelijk niet tot betere inzichten door gebracht of gesensibiliseerd. U heeft tal van kansen gekregen, maar liet deze telkens opnieuw onbenut.

Zo werd u op 31.01.2013 veroordeeld tot een werkstraf van 50 uur nadat u in 2012 bedreigingen had geuit gericht tegen leden van de Joodse gemeenschap. U handelde vanuit een totaal gebrek aan respect voor het geloof en de levensbeschouwingen van de slachtoffers. Dergelijke feiten zijn ernstig en getuigen van onverdraagzaamheid. Over het algemeen kan een werkstraf helpen om het wederrechtelijke karakter van gepleegde feiten te doen inzien en ertoe aan te zetten om zich in de toekomst te onthouden van het plegen van analoge feiten of andere misdrijven; tevens komt dergelijke straf een resocialisatie en re-integratie ten goede aangezien men bij het verrichten van diensten voor de gemeenschap deel blijft uitmaken van de samenleving en een zinvolle tijdsbesteding leert kennen. De gunst van een werkstraf was echter niet aan u besteed. De werkstraf waartoe u veroordeeld werd, voerde u slechts gedeeltelijk uit zodat 2 maanden van de vervangende gevangenisstraf van 3 maanden alsnog in uitvoering gebracht werden. U had nochtans instemming gegeven met de werkstraf en de rechter informeerde u over de draagwijdte ervan. Het ligt duidelijk niet in uw karakter om uw engagementen en verplichtingen na te komen. Toen u op 26.05.2014 veroordeeld werd omdat u een treinbegeleider 2 vuistslagen in het gezicht had gegeven waardoor hij enkele weken arbeidsongeschikt was, werd een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende drie jaren opgelegd. Als een treinconducteur betrokken is bij een incident waarbij er sprake is van agressie en geweld, kan dat een behoorlijke impact hebben op deze conducteur. Dit zorgt voor een stijgend gevoel van onveiligheid bij het treinpersoneel. Dergelijke feiten zijn ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de menselijke persoon, alsmede van een agressieve ingesteldheid. U dient te beseffen dat dergelijke agressie niet kan worden getolereerd en dat u zich te allen tijde moet kunnen beheersen. Ondanks de ernst van deze feiten, kreeg u een straf met uitstel. Uitstel van de strafuitvoering is een gunst, maar wederom was deze gunst niet aan u besteed. Het feit dat u wist dat de straf ten uitvoer zou gebracht worden indien u binnen de termijn van drie jaar nieuwe feiten zou plegen, kon u er niet van weerhouden om op 13.09.2015 een 15-jarig kwetsbaar meisje te verkrachten. Ten gevolge van deze verkrachting werd ook de voorlopige invrijheidstelling u toegekend op 30.10.2014 ingetrokken. Uit het plegen van dergelijke feiten kan afgeleid worden dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon. U heeft een gebrek aan respect getoond voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van dit jonge meisje. Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. Het slachtoffer wordt tot een seksueel object herleid. U dient te weten dat in de Belgische maatschappij de gelijkheid tussen man en vrouw op alle gebieden fundamenteel is en dat seksueel geweld en intimidatie onaanvaardbaar zijn. Uit het vonnis d.d. 03.06.2016 waarin deze feiten bestraft worden, blijkt dat u weldegelijk op de hoogte was van de kwetsbare situatie van het meisje en dat u de bevrediging van uw eigen seksuele lusten liet primeren zonder rekening te houden met het welzijn van dit meisje. Bijzonder onrustwekkend is dat u reeds als minderjarige onder toezicht gesteld werd ten gevolge van aanranding van de eerbaarheid op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar.

Ondanks het gegeven dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd reeds van enige tijd geleden dateren, wordt vastgesteld dat heden geen enkel overtuigend stuk voorligt waaruit blijkt dat er in uw hoofde inmiddels sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. U verblijft sinds 26.11.2015 (opnieuw) in de gevangenis, u genoot geen uitgangsverlof of penitentiair verlof. Aldus was u in de onmogelijkheid om strafbare feiten te plegen of was op zijn minst de verleiding minder groot, u stond immers onder een strenge overheidscontrole en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen is tijdens een detentie aan ernstige beperkingen onderworpen. Uit een recent (negatief) advies van het Openbaar Ministerie bij de Strafvuistvoeringsrechtbank d.d. 06.07.2020 geformuleerd in het kader van uw verzoek tot toekenning van elektronisch toezicht d.d. 20.04.2020 blijkt trouwens: "b) het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten is ernstig bestaand, meer bepaald gevaar voor nieuwe seksuele delicten en feiten van agressie. Vanaf zeer jonge leeftijd werden diverse criminele feiten gepleegd, zodat [A.A.] zich reeds in de categorie veroordeelden met een straf van 5 tot 7 jaar bevindt. Er is geen hulpvraag en er is sprake van ontkenning van de feiten. [...] d) de houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers wordt door mijn ambt als negatief bestempeld, meer bepaald worden de feiten grotendeels ontkend en werden blijkbaar geen inspanningen tot afbetaling van de burgerlijke partijen gedaan. Er is blijkbaar geen empathie met de slachtoffers." Uit dit advies blijkt daarnaast dat ook de directeur van de gevangenis waar u verblijft negatief adviseerde in verband met het u toekennen van elektronisch toezicht.

Het gegeven dat u zich (in het verleden) bereid toonde te gaan werken na uw invrijheidstelling, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Gelet op het gedrag dat u reeds tal van jaren stelt en het gegeven dat u geen van de u geboden kansen naar waarde heeft geschat, is het niet onredelijk aan te nemen dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden. Niettegenstaande u meerdere kansen kreeg om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u op uw leeftijd reeds 4 keer veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit niks blijkt dat u concreet heeft gewerkt aan uw gedrag, noch maakt u aannemelijk dat u besef heeft van de fouten die u heeft gemaakt en de schade die u heeft aangericht.

Concluderend kan gesteld worden dat uit geen enkel voorgelegd stuk afgeleid kan worden dat uw gedrag niet langer een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

+++

In de vragenlijst hoorrecht die u op 03.09.2020 naar aanleiding van onderhavige beslissing invulde, verklaart u dat u Nederlands, Frans en Engels kan lezen en schrijven; dat u sinds uw 7 jaar in België bent; dat u met een paspoort met visum van Tunesië naar België kwam met het vliegtuig; dat u niet meer in het bezit bent van het gebruikte vliegticket nog van enig ander document; dat het psychisch heel lastig is dit te moeten ondergaan daar al uw familie in België woont; dat u momenteel geen duurzame relatie heeft in België; dat u familie heeft in België (moeder: D.E., woonachtig in de (...) HOEVENEN, telefoonnummer: xxx) (zus en haar kinderen: A.Z., A.S., A.L., M.M., M.M., telefoonnummer: xxx); dat u geen kinderen heeft; dat u niet kan terugkeren naar Tunesië omdat u er niemand heeft en er niemand kent, omdat al uw familie hier woont en leeft, omdat uw toekomst hier ligt, u van België houdt, hier graag bent en u België als uw moederland beschouwt en omdat u geen Tunesisch kan lezen, schrijven of begrijpen en u in Tunesië geen toekomst heeft.

+++

U heeft geen duurzame relatie of kinderen in België. Uw moeder (D.E., geboren op 10.05.1955 te Tunesië, Belgische nationaliteit sinds 24.12.2010), uw zus (A.Z. b.O, geboren op 09.07.1983 te Tunesië, Belgische nationaliteit sinds 11.07.2008) en haar 5 minderjarige kinderen zijn woonachtig in België.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook de relatie tussen broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw moeder of tussen u en uw zus. Uit de omstandigheid dat u in het verleden altijd bij uw moeder gewoond heeft en er na uw vrijstelling uit de gevangenis wellicht weer kan gaan wonen, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en haar afgeleid worden. Het gegeven dat uw familieleden u bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden.

Uit het administratief dossier blijkt dat uw moeder als invalide +66% arbeidsongeschikt erkend werd van 14.01.2010 tot 31.05.2020 (mogelijks reeds verlengd), zij heeft een chronische reumatische aandoening waardoor haar functionele capaciteiten aangetast worden en zij hulp nodig heeft. In dit verband kan opgemerkt worden dat u reeds sinds 26.11.2015 (opnieuw) in detentie zit en dat er dus aangenomen kan worden dat uw moeder op andere personen dan wel diensten een beroep doet voor de nodige hulp. Uit niks blijkt dat uw moeder, indien nodig, geen beroep meer zal kunnen blijven doen op die personen en/of diensten nadat u in vrijheid gesteld wordt. Dat uw moeder geen beroep kan doen op uw hulp is overigens het gevolg van uw niet-aflatend crimineel gedrag dat, nadat u tal van geboden kansen om uw leven een andere wending te geven naast u neerlegde, geleid heeft tot een beëindiging van uw recht op verblijf waarop met onderhavige beslissing een verwijdering van het grondgebied volgt. De aanwezigheid van uw familie heeft u er niet van kunnen weerhouden om meerdere strafbare feiten te plegen. Dat uw contact met hen moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van uw eigen misdadig gedrag. De maatschappij heeft het recht zich te beschermen tegen mensen die ondanks meerdere kansen gekregen te hebben, blijven weigeren zich aan de geldende regels te houden en die door hun persoonlijk gedrag een gevaar betekenen voor onschuldige slachtoffers.

Uw moeder, zus, neven en nichten kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen alsook middels de moderne communicatiemiddelen. U gaf eerder aan dat uw moeder soms tijdelijk in Tunesië verbleef, dat was volgens u immers de reden waarom u vanuit de gevangenis een aantal keer naar Tunesische telefoonnummers belde. Ondanks haar invaliditeit was zij dus in staat om naar Tunesië te reizen en daar tijdelijk te verblijven, er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij dat inmiddels niet meer zou kunnen. Er kan verondersteld worden dat, aangezien uw moeder in België hulp zou nodig hebben voor allerlei huishoudelijke taken, zij ook tijdens haar verblijf in Tunesië dergelijke hulp nodig had en kreeg. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat uw moeder nog steeds een opvangnet heeft in Tunesië, mogelijks kan u daar tijdelijk een beroep op doen tot u gesetteld bent. Of uw moeder kan u tijdelijk vergezellen totdat u uw draai gevonden heeft. Tevens is er sprake van nog een tweede zus die mogelijks nog in Tunesië woont. Hoe dan ook zelfs indien u er geen familie(vrienden) meer zou hebben, laat uw leeftijd, met name 28 jaar oud, in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. U toont niet aan dat u met de door u reeds doorlopen opleidingen in Tunesië geen werk zou kunnen vinden. Indien nodig kan uw familie u vanuit België financieel ondersteunen tot u in uw eigen levensonderhoud kan voorzien.

Hoe dan ook is een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u kan doen gelden.

+++

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en

culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u terug zou keren naar uw herkomstland. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

U verklaart dat u niemand heeft in Tunesië, dat u er niemand kent, dat u er geen toekomst heeft en dat u geen Tunesisch kan lezen, schrijven, spreken of begrijpen. Er kan nochtans niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Tunesië. Toen u op 29.10.2000 in België aankwam, was u 8 jaar oud. De Tunesische cultuur is u dan toch niet helemaal onbekend, zelfs na uw aankomst in België zal uw moeder u ongetwijfeld nog Tunesische waarden/gebruiken/gewoonten meegegeven hebben. Het is evenmin onredelijk aan te nemen dat u bij aankomst in België het Tunesische dialect op zijn minst mondeling beheerste, hoewel uw kennis van de taal sindsdien blijkbaar verwaterd zou zijn, blijkt niet dat u de taal niet opnieuw onder de knie zou kunnen krijgen. In de vragenlijst die u op 27.06.2017 invulde, gaf u trouwens nog aan "een beetje Arabisch" te spreken. De beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf werd u reeds op 27.10.2017 betekend en u had uw kennis van de taal toen reeds kunnen beginnen oppoetsen. Indien u dat niet deed, is dat uw eigen verantwoordelijkheid. Ondanks dat Arabisch de officiële taal is in Tunesië, is ook de Franse taal wijd verspreid. U gaf aan Frans te spreken, zolang uw Tunesisch niet op peil is, kan u zich wellicht ook een beetje behelpen in het Frans. Uit het administratief dossier blijkt ook dat u driemaal naar Tunesië zou zijn teruggekeerd. Supra werd reeds gesteld dat u mogelijks tijdelijk een beroep zou kunnen doen op het opvangnetwerk waar u moeder nog over lijkt te beschikken in Tunesië tot u er gesetteld bent. Er kan immers aangenomen worden dat uw moeder nog banden heeft met Tunesië, gezien het feit dat ze daar opgegroeide, haar eerste huwelijksleven in Tunesië plaatsvond en gezien het feit dat zij er nog meermaals tijdelijk verbleef. Zij kan u dan ook bijstaan in het opbouwen van een nieuw privéleven in Tunesië, zij kan dit vanuit België of zij kan u eventueel (tijdelijk) vergezellen naar Tunesië.

Uw werkverleden in België is niet van dien aard dat het onderhavige beslissing kan milderen. U was slechts sporadisch tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Bovendien blijkt niet dat u geen werk zou kunnen vinden in Tunesië.

Voor zover de leefomstandigheden in Tunesië minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt als vele van uw landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt.

Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Om bovenstaande redenen is het dringend en noodzakelijk dat u het grondgebied verlaat en wordt u geen termijn toegekend voor vrijwillig vertrek.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Krachtens artikel 7, tweede lid en artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is het noodzakelijk om u zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Aangezien er geen termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt een terugleiding naar de grens als een noodzakelijke maatregel beschouwd om het grondgebied te verlaten.

U zit momenteel in de gevangenis te Beveren en zal vrijgesteld worden bij het verstrijken van uw straffen op 11.02.2021. Een overname door de Dienst Vreemdelingenzaken is mogelijk sinds 11.08.2020 (vanaf 6 maanden voor strafeinde).

U wordt geacht door uw gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Uw recht op verblijf werd op 26.10.2017 beëindigd op basis van artikel 44bis §2. Deze beslissing werd aan u betekend op 27.10.2017. Op 09.11.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 26.10.2017 te vorderen. Op 29.06.2018 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Uw strafverleden spreekt geenszins in uw voordeel niettegenstaande uw jonge leeftijd. De maatregelen van de jeugdrechtbank en de u in het verleden opgelegde straffen hebben geen afdoende indruk gemaakt. U werd er klaarblijkelijk niet tot betere inzichten door gebracht of gesensibiliseerd. U heeft tal van kansen gekregen, maar liet deze telkens opnieuw onbenut.

Zo werd u op 31.01.2013 veroordeeld tot een werkstraf van 50 uur nadat u in 2012 bedreigingen had geuit gericht tegen leden van de Joodse gemeenschap. U handelde vanuit een totaal gebrek aan respect voor het geloof en de levensbeschouwingen van de slachtoffers. Dergelijke feiten zijn ernstig en getuigen van onverdraagzaamheid. Over het algemeen kan een werkstraf helpen om het wederrechtelijke karakter van gepleegde feiten te doen inzien en ertoe aan te zetten om zich in de toekomst te onthouden van het plegen van analoge feiten of andere misdrijven; tevens komt dergelijke straf een resocialisatie en re-integratie ten goede aangezien men bij het verrichten van diensten voor de gemeenschap deel blijft uitmaken van de samenleving en een zinvolle tijdsbesteding leert kennen. De gunst van een werkstraf was echter niet aan u besteed. De werkstraf waartoe u veroordeeld werd, voerde u slechts gedeeltelijk uit zodat 2 maanden van de vervangende gevangenisstraf van 3 maanden alsnog in uitvoering gebracht werden. U had nochtans instemming gegeven met de werkstraf en de rechter informeerde u over de draagwijdte ervan. Het ligt duidelijk niet in uw karakter om uw engagementen en verplichtingen na te komen. Toen u op 26.05.2014 veroordeeld werd omdat u een treinbegeleider 2 vuistslagen in het gezicht had gegeven waardoor hij enkele weken arbeidsongeschikt was, werd een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende drie jaren opgelegd. Als een treinconducteur betrokken is bij een incident waarbij er sprake is van agressie en geweld, kan dat een behoorlijke impact hebben op deze conducteur. Dit zorgt voor een stijgend gevoel van onveiligheid bij het treinpersoneel. Dergelijke feiten zijn ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de menselijke persoon, alsmede van een agressieve ingesteldheid. U dient te beseffen dat dergelijke agressie niet kan worden getolereerd en dat u zich te allen tijde moet kunnen beheersen. Ondanks de ernst van deze feiten, kreeg u een straf met uitstel. Uitstel van de strafuitvoering is een gunst, maar wederom was deze gunst niet aan u besteed. Het feit dat u wist dat de straf ten uitvoer zou gebracht worden indien u binnen de termijn van drie jaar nieuwe feiten zou plegen, kon u er niet van weerhouden om op 13.09.2015 een 15-jarig kwetsbaar meisje te verkrachten. Ten gevolge van deze verkrachting werd ook de voorlopige invrijheidstelling u toegekend op 30.10.2014 ingetrokken. Uit het plegen van dergelijke feiten kan afgeleid worden dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon. U heeft een gebrek aan respect getoond voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van dit jonge meisje. Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. Het slachtoffer wordt tot een seksueel object herleid. U dient te weten dat in de Belgische maatschappij de gelijkheid tussen man en vrouw op alle gebieden fundamenteel is en dat seksueel geweld en intimidatie onaanvaardbaar zijn. Uit het vonnis d.d. 03.06.2016 waarin deze feiten bestraft worden, blijkt dat u weldegelijk op de hoogte was van de kwetsbare situatie van het meisje en dat u de bevrediging van uw eigen seksuele lusten liet primeren zonder rekening te houden met het welzijn van dit meisje. Bijzonder onrustwekkend is dat u reeds als minderjarige onder toezicht gesteld werd ten gevolge van aanranding van de eerbaarheid op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar.

Ondanks het gegeven dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd reeds van enige tijd geleden dateren, wordt vastgesteld dat heden geen enkel overtuigend stuk voorligt waaruit blijkt dat er in uw hoofde inmiddels sprake zou zijn van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. U verblijft sinds 26.11.2015 (opnieuw) in de gevangenis, u genoot geen uitgangsverlof of penitentiair verlof. Aldus was u in de onmogelijkheid om strafbare feiten te plegen of was op zijn minst de verleiding minder groot,

u stond immers onder een strenge overheidscontrole en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen is tijdens een detentie aan ernstige beperkingen onderworpen. Uit een recent (negatief) advies van het Openbaar Ministerie bij de Strafvollbrengingsrechtbank d.d. 06.07.2020 geformuleerd in het kader van uw verzoek tot toekenning van elektronisch toezicht d.d. 20.04.2020 blijkt trouwens: "b) het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten is ernstig bestaand, meer bepaald gevaar voor nieuwe seksuele delicten en feiten van agressie. Vanaf zeer jonge leeftijd werden diverse criminele feiten gepleegd, zodat A.A. zich reeds in de categorie veroordeelden met een straf van 5 tot 7 jaar bevindt. Er is geen hulpvraag en er is sprake van ontkenning van de feiten. [...] d) de houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers wordt door mijn ambt als negatief bestempeld, meer bepaald worden de feiten grotendeels ontkend en werden blijkbaar geen inspanningen tot afbetaling van de burgerlijke partijen gedaan. Er is blijkbaar geen empathie met de slachtoffers." Uit dit advies blijkt daarnaast dat ook de directeur van de gevangenis waar u verblijft negatief adviseerde in verband met het u toekennen van elektronisch toezicht.

Het gegeven dat u zich (in het verleden) bereid toonde te gaan werken na uw invrijheidstelling, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Gelet op het gedrag dat u reeds tal van jaren stelt en het gegeven dat u geen van de u geboden kansen naar waarde heeft geschat, is het niet onredelijk aan te nemen dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden. Niettegenstaande u meerdere kansen kreeg om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u op uw leeftijd reeds 4 keer veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit niks blijkt dat u concreet heeft gewerkt aan uw gedrag, noch maakt u aannemelijk dat u besef heeft van de fouten die u heeft gemaakt en de schade die u heeft aangericht.

Concluderend kan gesteld worden dat uit geen enkel voorgelegd stuk afgeleid kan worden dat uw gedrag niet langer een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

+++

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli

1991), van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 21, § 1 en volgende van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 28 oktober 2020), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Op basis van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip een beslissing tot vasthouding opgemaakt door de verweerder en aan en aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 januari 2021.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet stipuleert: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoeker kennisgegeven op 29 januari 2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen en evenmin zorgvuldig voorbereid.

Verwerende partij motiveert haar beslissing in hoofdzaak overeenkomstig een beweerd gevaar voor de openbare orde, wat zij puurt uit de veroordelingen van verzoeker.

Verzoeker meent vooreerst dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom dat beweerd gevaar voor de openbare orde werkelijk, actueel en voldoende ernstig is.

Nochtans veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)" (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20). De gemachtigde motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat verzoeker meermaals werd veroordeeld. Het loutere gegeven dat verzoeker werd veroordeeld, kan evenwel niet volstaan als motivering voor een beweerd dergelijk gevaar. De gemachtigde kan overeenkomstig de veroordelingen niet prima facie oordelen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Strafrechtelijke veroordelingen kunnen op zichzelf geen reden of motivering vormen.

Waar de gemachtigde verwijst naar het advies van het Openbaar Ministerie d.d. 6 juli 2020, merkt verzoeker op dat dit geen objectief advies is, precies omdat het Openbaar Ministerie tevens een partij is in de procedure voor de strafuitvoeringsrechtbank en wel de tegenpartij.

In het arrest d.d. 5 februari 2021, nr. 248.735 stelt Uw Raad dat verzoeker geen enkele concrete poging onderneemt om onder meer te weerleggen dat er geen inspanningen worden gedaan tot afbetaling van de burgerlijke partijen en er niet de minste empathie blijkt te zijn met de slachtoffers, wat het openbaar ministerie in haar advies meent te kunnen afleiden uit het ontbreken van betalingen aan de burgerlijke partijen. Verzoeker merkt ter zake op dat hij reeds jarenlang van zijn vrijheid is beroofd en praktisch niet in de mogelijkheid verkeert de burgerlijke partijen te vergoeden.

Verzoeker merkt nog op dat de correctionele rechtbank oordeelde dat de bevolen vrijheidsstraffen op proportionele wijze tegemoetkomen aan de feiten die voorwerp uitmaken van de veroordeling, dat de strafmaten volstonden als retributie ten aanzien van verzoeker, zowel als bijzondere preventie ten aanzien van verzoeker, derhalve als bescherming voor de openbare orde - zelfs rekening houdend met zijn eerdere veroordelingen.

Een objectieve werkelijke, actuele, objectieve en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt derhalve niet aangetoond. Dat bijgevolg artikel 7, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Verzoeker meent voorts dat de beslissing volstrekt onzorgvuldig is voorbereid en de motivering faalt naar recht waar de bestreden beslissing stelt dat de moeder van verzoeker hem tijdelijk kan vergezellen totdat verzoeker zijn draai heeft gevonden, aangezien zij soms tijdelijk in Tunesië verbleef. Immers motiveert de bestreden beslissing alhier in strijd met het Ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (BS 26 januari 2021) (stuk 4).

Het Ministerieel besluit van 26 januari 2021 wijzigt het Ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken zodat artikel 21, § 1 luidt:

“Niet-essentiële reizen naar het buitenland zijn verboden voor personen die hun hoofdverblijfplaats hebben in België. [...]

De reizen zoals bepaald in bijlage 2 van dit besluit worden beschouwd als essentieel.

[...]”

Voormelde bepaling trad in werking op 27 januari 2021, dus was reeds in werking op het moment dat de gemachtigde de bestreden beslissing heeft genomen. Nemo censetur ignorare legem. Ook de gemachtigde wordt geacht de wet te kennen.

Bijlage 2 bij het ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken bevat de lijst van essentiële reizen toepasselijk op personen met de nationaliteit van of de hoofdverblijfplaats in België, zoals in casu de moeder van verzoeker.

De reis waarop de gemachtigde alludeert, als zou de moeder van verzoeker hem bij zijn repatriëring tijdelijk kunnen vergezellen naar Tunesië tot hij ginder zijn draai heeft gevonden, is geen essentiële reis zoals voorzien in de bijlage: zij kan niet worden teruggebracht onder de onder 3° vermelde ‘reizen omwille van dwingende gezinsredenen’, noch onder enige andere uitzonderingscategorie. De gemachtigde houdt bijgevolg voor dat de moeder van verzoeker een strafrechtelijk betugelbare reis zou kunnen maken om hem te vergezellen.

Dat de gemachtigde verzoeker met een kluitje in het riet tracht te sturen door te stellen dat zijn moeder hem zou kunnen vergezellen, hoewel dat geheel tegenstrijdig is aan de actueel geldende dwingende maatregelen.

Dat dit onderdeel van de motivering bijgevolg getuigt van een manifeste onzorgvuldigheid.

Dat de gezondheidsproblemen van de moeder van verzoekster, zoals waarvan de gemachtigde kennis heeft (stukkenbundel 9bis, stukken 9, 10, 11, 12 en 13), bovendien maken dat reizen voor haar als risicopatiënt volstrekt af te raden is, ongeacht het reisverbod.

Ook op andere punten is de beslissing af te doen als volstrekt onzorgvuldig, inzonderheid waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij met de reeds doorlopen opleidingen geen werk zou kunnen vinden in Tunesië en dat zijn familie hem indien nodig vanuit België financieel kan ondersteunen tot hij in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien, gaat deze geheel voorbij aan de huidige realiteit.

Immers slaat het coronavirus ook in Tunesië wild om zich heen, met een zwaar getroffen economie als gevolg. Het Internationaal Monetair Fonds maakt voor 2020 melding van een negatieve groei van -4,3%, wat het laagste niveau is sedert de onafhankelijkheid van Tunesië in 1956 (stuk 5). De te verwachten impact op de arbeidsmarkt is aanzienlijk, inzonderheid nu de economische situatie in Tunesië voorafgaand aan de huidige crisis al allerminst optimaal was. Het behoeft geen betoog dat verzoeker die als ‘nieuwkomer’ zonder netwerk aldaar, die Arabisch ongeletterd is en het mondeling Arabisch nagenoeg niet machtig is, de laatste in rij zal zijn om een job te bemachtigen. Nu verzoeker ruim 20 jaar niet meer in Tunesië is geweest, kan hij ginder geenszins terugvallen op enige staatssteun.

Waar de gemachtigde als alternatief aanvoert dat zijn familie in België hem dan maar financieel zou moeten steunen, gaat deze tevens voorbij aan de huidige realiteit in ons land waar het coronavirus ook ontelbare financiële slachtoffers maakt, waardoor niet kan worden verwacht dat de familie van verzoeker met beperktere middelen zowel voor hun eigen gezin in België zou instaan, als voor het ganse levensonderhoud met alle vaste en variabele kosten van verzoeker die hij zou moeten dragen in Tunesië. In het arrest d.d. 5 februari 2021, nr. 248.735 stelt Uw Raad hieromtrent dat verzoeker niet concreet aantoont dat zijn familie in België (omwille van de coronapandemie) onmogelijk bijkomende financiële steun kan bieden vanuit België, doch het administratief dossier van verzoeker bevat stukken waaruit blijkt dat de moeder van verzoeker invalide is en zijn zus een alleenstaande moeder is met vijf minderjarige kinderen (stukkenbundel 9bis, stukken 9 en 10, resp. 15).

Verzoeker merkt als bijkomende onzorgvuldigheid op dat de bestreden beslissing niet werd afgeleverd aan [A.A.], maar ten aanzien van [A.A.] en dus een foute schrijfwijze van zijn naam bevat.

Verzoeker meent tot slot dat de gemachtigde in haar besluitvorming onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij sedert 2000 woonachtig is in België, ergo meer dan twee derde van zijn jonge leven en bijgevolg onzorgvuldig is te werk gegaan.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerminst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerminst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De motivering naar recht. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

De beslissing gaat in tegen het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken, zoals gewijzigd door het Ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken en de daaraan gevoegde bijlagen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.1.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.1.4. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet, bepalingen die luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Op geen enkele wijze betwist verzoeker dat hem bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet. Hij betwist niet dat, zoals dit wordt bevestigd door de stukken van het administratief dossier, zijn verblijfsrecht in België werd beëindigd en zijn navolgende verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn afgewezen. Dit motief van de bestreden beslissing wordt niet onderuit gehaald.

Verzoeker betwist enkel dat er daarnaast ook grond was om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Hij gaat niet akkoord met het motief in de bestreden beslissing dat hij door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij stelt dat verweerder een dergelijk gevaar voor de openbare orde niet voldoende aantoonde en het louter verwijzen naar strafrechtelijke veroordelingen in dit verband niet kan volstaan.

De Raad merkt allereerst op dat het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde te motiveren niet impliceert dat verweerder niet naar de eerder door de betrokkene opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker houdt volledig onterecht voor als zou in de bestreden beslissing louter worden verwezen naar zijn strafrechtelijke veroordelingen, zonder dat aan de hand van zijn concrete gedragingen wordt aangetoond dat hij nog steeds een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder wijst hiervoor hoofdzakelijk op de ernst en het laakbaar karakter van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, verzoekers immorele ingesteldheid, het gebrek aan normbesef en het gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen.

Verweerder haalt aan dat reeds tijdens verzoekers minderjarigheid er zich ernstige gedragsproblemen stelden en meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen nodig waren om verzoeker normbesef bij te brengen en zijn gedrag te verbeteren. Hij wijst erop dat verzoeker tal van kansen heeft gekregen om zich te herpakken, maar na zijn meerderjarigheid nog verschillende strafrechtelijke feiten pleegde. Verweerder gaat telkens heel concreet in op de feiten waaraan verzoeker zich schuldig maakte en die hebben geleid tot zijn strafrechtelijke veroordelingen. Allereerst wordt stilgestaan bij de feiten van aanzetten tot haat en geweld tegen leden van de Joodse gemeenschap. Verweerder stelt dat verzoeker hierbij blijk gaf van een totaal gebrek aan respect voor het geloof en de levensbeschouwingen van zijn slachtoffer en van onverdraagzaamheid. Nog wordt opgemerkt dat verzoeker de hem opgelegde werkstraf slechts gedeeltelijk uitvoerde en zijn engagementen niet nakwam. Vervolgens wordt stilgestaan bij de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte en arbeidsongeschiktheid tot gevolg tegenover een treinbegeleider, die volgens verweerder ernstig zijn en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de persoon alsmede van een agressieve ingesteldheid. Verzoeker kreeg de gunst van uitstel van de strafuitvoering, maar pleegde niettemin opnieuw strafbare feiten. Verzoeker maakte zich vervolgens schuldig aan de verkrachting van een 15-jarig kwetsbaar meisje. Verweerder benadrukt dat verzoeker niet blijkt te beschikken over een gepast normen- en waardenpatroon en er sprake is van een gebrek aan respect voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van zijn slachtoffer. Hij benadrukt dat verzoeker kennis had van de kwetsbare situatie van het meisje, maar geen enkele rekening hield met haar welzijn. Verweerder stelt dat het bijzonder onrustwekkend is dat verzoeker reeds als minderjarige onder toezicht werd gesteld voor aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige boven de 16 jaar. Ten slotte wijst verweerder er nog op dat verzoeker zich schuldig maakte aan verboden wapendracht.

Verweerder houdt er rekening mee dat de verschillende feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld reeds dateren van enige tijd geleden, maar benadrukt dat verzoeker sinds 26 november 2015 (opnieuw) in de gevangenis verblijft en hij geen uitgangsverlof of penitentiair verlof heeft genoten. Hij benadrukt ook de strenge overheidscontrole sinds voormelde datum waardoor verzoekers vrijheid om zijn eigen gedrag te bepalen ernstig was beperkt. Hij merkt op dat geen enkel overtuigend stuk voorligt waaruit kan blijken dat verzoeker intussen alsnog schuldbesef of -inzicht of spijt heeft of dat er sprake is van een duidelijke gedragswijziging. Hij wijst op een recent negatief advies van het Openbare Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank van 6 juli 2020 in het kader van verzoekers vraag tot het toekennen van elektronisch toezicht, dat luidde als volgt: *“b) het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten is ernstig bestaand, meer bepaald gevaar voor nieuwe seksuele delicten en feiten van agressie. Vanaf zeer jonge leeftijd werden diverse criminele feiten gepleegd, zodat [A.A.] zich reeds in de categorie veroordeelden met een straf van 5 tot 7 jaar bevindt. Er is geen hulpvraag en er is sprake van*

ontkenning van de feiten. [...] d) de houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers wordt door mijn ambt als negatief bestempeld, meer bepaald worden de feiten grotendeels ontkend en werden blijkbaar geen inspanningen tot afbetaling van de burgerlijke partijen gedaan. Er is blijkbaar geen empathie met de slachtoffers.” Verweerder motiveert dat ook de gevangenisdirecteur negatief adviseerde in verband met het toekennen van elektronisch toezicht. Verweerder duidt nog waarom volgens hem het gegeven dat verzoeker bereid zou zijn na zijn invrijheidstelling te gaan werken nog niet aantoonde dat er niet langer sprake is van een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde. Hij wijst op het gedrag dat verzoeker al jaren stelt en het gegeven dat hij geen van de hem geboden kansen naar waarde heeft geschat, en besluit dat niet blijkt dat verzoeker een intentie heeft om zijn gedrag te verbeteren en wel degelijk kan worden aangenomen dat er een reëel risico is dat hij zijn gedrag zal verderzetten. Hij wijst andermaal op het gebrek aan normbesef, de immorele ingesteldheid, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden en de veelheid aan criminele feiten. Hij benadrukt dat verzoeker de ernst van de feiten, de schade die hiermee wordt aangericht en het maatschappelijk onaanvaardbaar karakter ervan niet blijkt in te zien en dat niet blijkt dat hij concreet heeft gewerkt aan zijn gedrag.

Verzoeker brengt geen concrete en overtuigende argumenten naar voor die het vastgestelde actuele, werkelijke en voldoende ernstige gevaar voor de openbare orde onderuit kunnen halen. Verzoeker vindt het advies van het Openbaar Ministerie van 6 juli 2020 niet objectief, zij het louter omdat dit een partij is in de procedure voor de strafuitvoeringsrechtbank. De Raad ziet niet in waarom verweerder niet mede kon verwijzen naar dit advies van het Openbaar Ministerie, dat de samenleving vertegenwoordigt in de rechtbank en in bepaalde materies een adviesfunctie heeft om de rechter toe te laten een adequate beslissing te nemen. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker zelfs geen enkele concrete poging onderneemt om de in dit advies gedane vaststellingen met betrekking tot zijn (recente) gedragingen, met name dat hij vanaf zeer jonge leeftijd diverse criminele feiten pleegde, dat er geen hulpvraag is, dat er sprake is van ontkenning van de feiten, dat er geen inspanningen worden gedaan tot afbetaling aan de burgerlijke partijen en er niet de minste empathie blijkt te zijn met de slachtoffers, te weerleggen. Verzoeker komt niet verder dan de stelling dat hij reeds jaren van zijn vrijheid is beroofd en dus in de praktijk niet in de mogelijkheid verkeerde om de burgerlijke partijen te vergoeden. Hiermee kan hij niet overtuigen dat de gedane vaststellingen incorrect zijn of dat het risico op recidive is geweken. Verzoeker toont ook geenszins aan dat er geen enkele mogelijkheid was voor hem om te werken in de gevangenis en met het weliswaar beperkte inkomen dat hij hiermee zou kunnen verdienen de burgerlijke partijen tegemoet te komen. Zelfs al zou verzoeker zo enkel zeer beperkte afbetalingen kunnen doen, kon hieruit een intentie blijken dat hij hier minstens toe bereid is, wat actueel nergens uit kan blijken. Verzoeker laat de verschillende overige vermeldingen in het advies bovendien volledig ongemoeid, zoals in verband met het ontbreken van een hulpvraag, de ontkenning van de feiten en het gebrek aan empathie met de slachtoffers. Verder betwist verzoeker niet dat ook de gevangenisdirecteur negatief stond tegenover zijn penitentiair verlov en hem tot hiertoe op geen enkel ogenblik uitgangsverlov of penitentiair verlov werd toegestaan. Ook de verschillende overige vaststellingen die verweerder ertoe hebben gebracht om te stellen dat er sprake is van een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde worden niet weerlegd.

De Raad benadrukt ten slotte dat verweerder in de toepassing van de Vreemdelingenwet bevoegd is om in het kader van een eigen individueel onderzoek na te gaan of het persoonlijk gedrag van een vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Wanneer hij deze bevoegdheid uitoefent in het kader van de Vreemdelingenwet, beschikt hij over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, heeft verweerder op basis van een eigen individueel onderzoek vastgesteld dat verzoeker actueel nog steeds een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar het gegeven dat hij intussen de hem door de strafrechter opgelegde gevangenisstraffen heeft uitgevoerd om de beoordeling van verweerder onderuit te halen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er geen grond was om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.1.5. Verzoeker betoogt vervolgens dat de bestreden beslissing is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid waar hierin wordt gesteld dat zijn moeder hem tijdelijk kan vergezellen naar Tunesië totdat hij zijn draai in dit land heeft gevonden. Hij stelt dat dit motief in strijd is met het ministerieel besluit van 26 januari 2021 dat in zijn artikel 21, § 1 voorziet in een verbod op niet-essentiële reizen naar het buitenland voor personen met hoofdverblijfplaats in België. Hij stelt nog dat zijn moeder risicopatiënt is.

Verzoeker gaat volledig voorbij aan de veel ruimere motivering die is opgenomen in de bestreden beslissing inzake de banden met zijn moeder in België en de vraag of hij in redelijkheid opnieuw een leven kan opbouwen in Tunesië. Verweerder stelt zo allereerst vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat er sprake is van de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn moeder om aan te nemen dat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Verder geeft verweerder aan dat de banden met de familieleden in België in de toekomst kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en doordat deze familieleden hem kunnen komen bezoeken in het land van herkomst. Zij kunnen dit doen wanneer de situatie op het vlak van de huidige coronapandemie dit toelaat. Verweerder acht het verder redelijk te stellen dat verzoeker bij een terugkeer naar Tunesië aldaar opnieuw een leven kan uitbouwen. Hij stelt hierbij onder meer dat verzoeker hiervoor een beroep kan doen op het opvangnet dat zijn moeder aldaar nog blijkt te hebben, of op zijn tweede zus die mogelijk nog in dit land woont, en dat hoe dan ook van verzoeker gelet op zijn leeftijd, 28 jaar, mag worden verwacht dat hij op zelfstandige basis een leven kan leiden en in zijn levensonderhoud kan voorzien. Hij stelt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij met de opleidingen die hij reeds volgde geen werk zou kunnen vinden in Tunesië. Indien nodig kan de familie in België hem ook financieel ondersteunen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Slechts in bijkomende orde stelt verweerder dat het ook een mogelijkheid is dat verzoekers moeder hem tijdelijk vergezelt tot hij in Tunesië zijn draai heeft gevonden. Het enkele gegeven dat dit laatste ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet mogelijk was omwille van de coronamaatregelen, haalt de overige motieven niet onderuit die op dit punt reeds voldoende draagkrachtig zijn. Daarenboven blijkt ook niet dat verzoeker nog een voldoende actueel belang heeft bij zijn betoog. Op datum van de terechtzitting verbleef verzoeker nog steeds in het gesloten centrum in afwachting van zijn uitwijzing. Reeds op dat ogenblik gold het verbod op niet-essentiële reizen niet langer. Rekening houdend met de leeftijd en het ingeroepen risicoprofiel van de moeder blijkt ook niet dat zij intussen niet reeds de kans heeft gehad om zich te laten vaccineren.

Inzake de voormelde motivering stelt verzoeker nog dat deze volledig voorbij gaat aan de huidige realiteit. Hij betoogt dat het coronavirus momenteel ook in Tunesië wild om zich heen slaat en de economie hard treft. Hij stelt dat het geen betoog hoeft dat hij als '*nieuwkomer*' zonder netwerk aldaar, die Arabisch ongeletterd is en mondeling deze taal amper machtig is, het moeilijk zal hebben om een job te vinden. Hij stelt er niet te kunnen terugvallen op staatssteun. Hij stelt dat het ook niet redelijk is van zijn familie in België te verwachten dat zij hem vanuit dit land financieel steunen zodat hij in Tunesië in zijn levensonderhoud kan voorzien, nu ook hier het coronavirus financiële slachtoffers maakt. Hij betoogt dat blijkens de stukken van het administratief dossier zijn moeder invalide is en zijn zus een alleenstaande moeder is met vijf minderjarige kinderen. Hij is van mening dat geen of onvoldoende rekening is gehouden met zijn verblijf in België sinds 2000.

Verweerder hield echter nadrukkelijk rekening met het gegeven dat verzoeker reeds sinds 2000 in België verblijft, dit sinds zijn 8 jaar, maar is niettemin van mening dat er, ook buiten de nationaliteit, wel degelijk nog banden zijn met Tunesië en deze voldoende zijn om te maken dat actueel van verzoeker in redelijkheid kan worden verwacht dat hij na het uitzitten van zijn straffen terugkeert naar Tunesië. Verweerder is concreet nagegaan in welke mate van verzoeker kan worden verwacht dat hij voor zichzelf een leven kan uitbouwen in zijn land van herkomst, rekening houdend met het gegeven dat hij dit land op jonge leeftijd heeft verlaten. Zoals reeds werd gesteld, geeft verweerder hiervoor onder meer aan dat verzoekers moeder nog beschikt over een opvangnetwerk in Tunesië waarop hij eventueel ook een beroep kan doen. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Verweerder hield er verder rekening mee dat verzoeker nog een tweede zus heeft die mogelijk in Tunesië woont. In dit verband moet worden herinnerd aan het gestelde door de Raad in zijn arrest van 13 maart 2020 dat deze tweede zus verzoeker is komen bezoeken in de gevangenis, dat bijgevolg kan worden aangenomen dat hij ook met deze zus nog banden heeft en dat deze zus een gekend verblijfsadres had in Tunesië en niets erop wees dat zij niet langer in dit land zou verblijven. Niettegenstaande verzoeker dit bewijs relatief gemakkelijk zou moeten kunnen leveren, toont hij ook actueel niet aan dat deze zus niet langer in Tunesië verblijft. Hij toont dus niet aan dat hij in dit land bij een terugkeer geen enkel netwerk heeft dat hem kan opvangen en kan ondersteunen op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting en het vinden van werk. Hij toont verder, zoals verweerder in redelijkheid kon stellen, ook niet aan dat de opleidingen die hij volgde in België niet nuttig kunnen zijn bij een terugkeer naar Tunesië. Zoals verweerder correct opmerkt, mag gelet op verzoekers leeftijd van 28 jaar bovendien een zekere zelfredzaamheid worden verwacht. Het gegeven dat de coronapandemie een impact heeft op de economie van een land en dat dit in het geval van Tunesië zeker ook het geval is, kan niet worden ontkend, maar hiermee toont verzoeker nog niet met voldoende concrete argumenten aan dat hij geen toekomstperspectieven heeft

in dit land en hij op termijn geen kansen zal hebben om werk te vinden. Ook in België zou het voor verzoeker trouwens bij zijn vrijlating en gelet op de coronapandemie niet gemakkelijk zijn om snel werk te vinden. De coronapandemie heeft wereldwijd een impact. Zoals gezegd, overtuigt verzoeker niet dat hij in Tunesië geen netwerk heeft dat hem in een eerste periode kan ondersteunen en dat hem ook kan helpen om op termijn werk te vinden. Verweerder wijst er nog op dat verzoeker zijn eerste zeven levensjaren heeft doorgebracht in het land van herkomst, met de Arabische taal en cultuur. Verzoeker erkende eerder ook dat hij wel degelijk nog wat Arabisch spreekt. Er werd hem in de eerdere beslissingen door het bestuur ook reeds gewezen op het belang om zijn tijd in de gevangenis te gebruiken om zijn Arabisch te verbeteren en verzoeker toont niet aan dat hij deze mogelijkheid niet had. In geen geval maakt verzoeker, die ook niet betwist dat hij zeker driemaal in het verleden vanuit België naar Tunesië is teruggereisd, aannemelijk dat hij op korte tijd zijn kennis, mondeling en geschreven, van het Arabisch niet op een voldoende niveau kan brengen. Verzoeker betwist ook niet dat hij Frans spreekt en deze taal ook wijd verspreid is in Tunesië. Verzoeker toont verder geenszins concreet aan dat zijn familie in België omwille van de coronapandemie onmogelijk bijkomende financiële steun kan bieden vanuit België. Zelfs al hebben zijn moeder en zus in België het financieel niet breed, betekent dit nog niet dat zij – of een van hen – helemaal niks kunnen missen. De bestreden beslissing maakt verder ook gewag van overige familieleden in België, met name neven en nichten, die eventueel ook financiële steun kunnen geven.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder is uitgegaan van een verkeerde of onzorgvuldige feitenvinding. Evenmin maakt hij aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat er wel degelijk nog voldoende banden zijn met Tunesië die hem moeten toelaten voor zichzelf opnieuw een leven uit te bouwen in dit land. Het wijzen op de huidige coronapandemie en de gevolgen hiervan kan niet volstaan om de verschillende gedane vaststellingen onderuit te halen.

3.1.6. Het gegeven dat een klinker in verzoekers naam verkeerd is weergegeven in de bestreden beslissing, is niet van aard te kunnen aantonen dat de motieven zijn aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid.

3.1.7. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, op een onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke motieven, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel niet blijkt. Evenmin kan de schending van de artikelen 21 e.v. van het koninklijk besluit van 28 oktober 2020 worden weerhouden.

3.1.8.. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM, met name niet aan de proportionaliteitsvoorwaarde. Nochtans dient, ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijfsgerelateerde beslissing te nemen en verweerder door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel nastreeft, zoals in casu, een proportionaliteitstoetsing te worden doorgevoerd (vgl. RvV 22 februari 2018, nr. 200.119). De bestreden beslissing getuigt er niet van deze toets afdoende te hebben gemaakt.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te

worden beantwoord, namelijk of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het komt aan Uw Raad toe na te gaan "of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde." (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119)

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen binnen voormelde 'fair balance'-toets in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

Verweerder stelt dat uit niets zou blijken dat verzoeker een dermate bijzondere binding heeft met België die een normale binding zou overstijgen, noch dat de banden die verzoeker heeft met België van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze zouden opwegen tegen het beweerde gevaar voor de openbare orde. De gemachtigde toont hiermee duidelijk aan absoluut onvoldoende gewicht te hebben gegeven aan de elementen zoals aangehaald door verzoeker.

In casu blijkt verwerende partij niet alle relevante feiten en omstandigheden voldoende in haar belangenafweging te hebben betrokken. Zo heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met het nochtans pertinente feit dat de verzoeker ruim twee derde van zijn jonge leven op Belgisch grondgebied verblijft, al zijn belangen en relaties zich op het grondgebied bevinden en hij wordt teruggestuurd naar een land waar hij nooit zelfstandig heeft moeten wonen en/of leven.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker via zijn moeder wel wat Tunesische waarden, gebruiken en gewoonten zal hebben meegekregen, insinueert deze al te gemakkelijk en in weerwil van de werkelijkheid dat het aanleren van waarden, gebruiken, gewoonten en wat dan nog van een land allerm minst kan volstaan om na een intercontinentale verhuis volledig op zichzelf te aarden en kunnen leven in dat land, waar men zich leven van nul af aan vorm moet geven.

In het arrest d.d. 5 februari 2021, nr. 248.735 stelt Uw Raad dat niet wordt weerlegd dat verzoeker in Tunesië nog zou kunnen terugvallen op een opvangnetwerk. Verzoeker stelt in tegendeel dat hij in Tunesië volstrekt geïsoleerd zou komen te staan nu hijzelf daar geen contacten meer heeft. Uit het loutere feit dat zijn moeder wel nog naar Tunesië reist en dus wordt aangenomen dat zij ginds wel een netwerk heeft, kan allerm minst worden afgeleid dat dat eventuele netwerk ook kan strekken tot opvangnetwerk voor concludent.

Verweerder meent bijgevolg ten onrechte dat de gemaakte afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé-, gezins- en familieleven en anderzijds de openbare orde.

Het persoonlijke belang van verzoeker is niet ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Immers dient ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, te worden onderzocht (RvV 20 juni 2014, nr. 125.837; zie ook RvV 13 januari 2016, nr. 159.789). De individuele belangen van verzoeker worden in casu niet in concreto afgewogen, minstens op geheel ontoereikende wijze. Het beweerde gevaar voor de openbare orde weegt niet op tegen het feit dat het leven van verzoeker volledig in duigen zou vallen en hij zijn leven van nul af aan - en zelfs met een danige achterstand op vlak van huisvesting, middelen, taalkennis, kennis van het maatschappelijk leven, kennis van de regio, ... - opnieuw zou moeten opbouwen in een land waarin het leven hem onbekend is en waar hij volstrekt geïsoleerd zou komen te staan. Nu hij Tunesië in der tijd heeft verlaten als een volstrekt van zijn moeder afhankelijk klein kind, kan hij geenszins terugvallen op zijn ervaringen van toen. Elk andersluidend standpunt van verweerder is volstrekt onzorgvuldig.

Dat de handhaving van de bestreden beslissing een miskennis zou uitmaken van het recht van verzoeker op zijn privé- en familieleven, gezien zijn privéleven zich in België afspeelt. De handhaving zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen daar die ertoe zou leiden dat verzoeker zou terechtkomen in een voor hem inmiddels onbekend land waarmee hij slechts een nationaliteitsband heeft. Zijn toekomstperspectief aldaar is nihil.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets aldus niet en druipt in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' wordt geschonden.

Dat de handhaving van bestreden beslissing bijgevolg ook een schending van artikel 3 EVRM in zich zal dragen.

Artikel 3 van het EVRM verbiedt dat iemand wordt onderworpen aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Het verbod vervat in artikel 3 van het EVRM is absoluut. Geen uitzondering is mogelijk. De te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in de ontvangstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed v. Oostenrijk).

Er kan geen afweging worden gemaakt tussen het risico op onmenselijke behandeling en de voorde uitwijzing voorgehouden redenen (EHRM 9 januari 2018, nr. 36417/16, Xv. Zweden; EHRM 1 februari 2018, nr. 9373/15, M.A. v. Frankrijk). Gezien de te verwachten gevolgen van de gedwongen terugkeer van betrokkene, kan evenmin een afweging worden gemaakt tussen het risico op onmenselijke behandeling en de voor de beslissing voorgehouden redenen.

Ter beoordeling van het risico van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, dient rekening te worden gehouden met de feitelijke situatie van verzoeker. Een individueel onderzoek is vereist.

Verwerende partij kan geen beslissing nemen zoals in casu, terwijl verwerende partij verzoeker niet kan garanderen dat hij niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan verboden behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (vgl. RvV 26 september 2017, nr. 192 584).

Om het bestaan van een ernstig en reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te beoordelen, moeten de voorzienbare gevolgen van de uitwijzing naar Tunesië worden onderzocht, rekening houdend met de algemene toestand aldaar en de omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Verzoeker lichtte het risico in het verleden reeds nauwgezet toe, zoals tevens bovenvermeld.

Hij bevindt zich derhalve in een schrijvend geval en loopt een persoonlijk risico op ernstige schade.

Dat verzoeker zich in een schrijvend geval bevindt waardoor een reële kans bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM. Immers zal verzoeker worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar een land waarmee hij geen bindingen heeft en waarin hij zich niet zou kunnen beredderen, inzonderheid nu hij dreigt te worden teruggestuurd in volle gezondheids crisis die ook in Tunesië stevig woedt. Dat een terugkeer een manifeste aanslag zou vormen op zijn persoonlijke integriteit.

De minimale graad van ernst en hardheid die is vereist opdat artikel 3 van het EVRM dreigt te worden geschonden, is duidelijk bereikt.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verwerende partij in casu geen nauwkeurig onderzoek gevoerd naar het reëel risico dat bestaat wanneer verzoeker zou dienen terug te keren naar Tunesië.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' worden door verzoeker op afdoende wijze aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd."

3.2.2. Voorafgaand merkt de Raad op dat hij in zijn arresten van 29 juni 2018 met nr. 206 305 en van 13 maart 2020 met nr. 234 033, naar aanleiding van enerzijds de beslissing van 26 oktober 2017 om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen om redenen van openbare orde en anderzijds de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 4 november 2019, reeds een uitgebreide beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. Hierbij werden deze beslissingen, ingegeven door redenen van openbare orde, in overeenstemming geacht met verzoekers recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven en het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hierbij werd ook reeds uitvoerig ingegaan op de vraag of het redelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij, rekening houdend met zijn verblijf in België sinds 2000, na het uitzitten van zijn straffen in zijn land van herkomst Tunesië opnieuw een leven opbouwt.

Concreet oordeelde de Raad in zijn arrest van 29 juni 2018 als volgt:

"[...] Het gezinsleven met haar moeder en zus

[...] De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen en tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone

affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

[...] De verzoekende partij voert aan dat haar gezinsleven zich volledig in België afspeelt, dat niet kan getwijfeld worden aan de hechte band die zij heeft met haar moeder en in België levende zus, dat de gezondheidstoestand van haar moeder niet onbelangrijk is. Zij verwijst naar attesten van behandelende artsen van haar moeder, waaruit blijkt dat haar moeder hulp nodig heeft om zich stand te houden thuis, dat zij gezien haar moeilijke financiële situatie onmogelijk iemand in dienst kan nemen voor de huishoudelijke taken en dat de verzoekende partij hiervoor de uitgelezen persoon is. Zij wijst er voorts op dat haar verblijf in de gevangenis niet wegneemt dat zij zoveel als mogelijk morele steun biedt en dit in afwachting van haar invrijheidsstelling om haar daadwerkelijk fysieke hulp te bieden.

[...] In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij met haar moeder en zus:

[...]

[...] Betreffende het gezinsleven met haar moeder

De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Uit voormelde motieven blijkt dat de voorgehouden gezinsrelatie tussen de verzoekende partij en haar moeder niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt omwille van het ontbreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Met de enkele stelling dat de gezondheidstoestand van haar moeder slecht is, beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van de elementen die zij reeds ter kennis bracht van de verwerende partij, doch weerlegt, noch ontkracht zij de pertinente motieven waar betreffende bovenvermelde elementen gesteld wordt dat de gezondheidsproblemen van de moeder en de afhankelijkheid van de moeder ten aanzien van de verzoekende partij niet kan aanzien worden als bijkomend element van afhankelijkheid gelet op het feit dat kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij, die intussen al twee jaar in de gevangenis verblijft, momenteel ook niet voor de moeder kan zorgen. De verwerende partij meent ook dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond met haar moeder, daar de moeder, indien de zus de zorg van de moeder niet op zich kan nemen, beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Ook deze motieven worden door de verzoekende partij weerlegd, noch ontkracht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij morele steun biedt aan haar moeder, toont zij niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Doordat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij haar moeder morele steun biedt, zonder verdere verduidelijkingen, kan bezwaarlijk geacht worden dat morele steun een bijkomend element van afhankelijkheid vormt om aan te nemen dat er tussen de verzoekende partij en haar moeder sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dat opdat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist zijn die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

Met het louter uitdrukken van de wens haar moeder in de toekomst te kunnen bijstaan en het voorleggen van attesten van artsen waaruit blijkt dat de moeder van de verzoekende partij hulp nodig heeft en de verzoekende partij deze hulp zou kunnen bieden, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch toont zij hiermee aan dat er wel degelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van de moeder waardoor heden sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Door het enkel wijzen op het feit dat haar moeder een moeilijke financiële toestand heeft, toont de verzoekende partij evenmin bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij instaat voor financiële hulp aan haar moeder.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar moeder, niet wordt aangetoond. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet en toont ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift

niet aan dat er wel degelijk sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten voormelde vaststellingen blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook uitgegaan is van de mogelijkheid van een beschermingswaardig gezinsleven en nagegaan is of een inmenging in dit gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.5.

[...] Betreffende het gezinsleven met haar zus

De verzoekende partij toont geenszins aan dat motieven vermeld in punt 3.4.1.3. foutief of kennelijk onredelijk zijn. Uit voormelde motieven blijkt dat de voorgehouden gezinsrelatie tussen de verzoekende partij en haar zus niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt omwille van het ontbreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na om een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar in België verblijvende zus aannemelijk te maken. Zij toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

Daargelaten voormelde vaststellingen blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook uitgegaan is van de mogelijkheid van een beschermingswaardig gezinsleven en nagegaan is of een inmenging in dit gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.5.

[...] Betreffende het privéleven van de verzoekende partij

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

[...]

Uit voormelde motieven blijkt dat het werkverleden en het werkaanbod niet beschouwd kunnen worden als een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Daargelaten voormelde vaststellingen blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook uitgegaan is van de mogelijkheid van een beschermingswaardig privéleven en nagegaan is of een inmenging in dit privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.5.

[...] Betreffende de inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij

[...] Het gegeven dat de staatssecretaris in de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet wijst erop dat hij zich ten zeerste bewust is van het feit dat verzoeker een duurzaam verblijf in België had.

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;*
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;*
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);*
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen zij worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.*

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;*
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.*

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

[...] In de bestreden beslissing wordt betreffende de inmenging in het gezins- en privéleven gemotiveerd wat volgt:

[...]

[...] Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar en niet betwist dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en haar familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat zoals blijkt uit de motieven weergegeven onder punt 3.5.2. de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

[...] De verzoekende partij betoogt dat ondanks het feit dat de verwerende partij stelt dat zij meermaals een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen, dit niet wegneemt dat het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij zich volledig in België afspelen en zij met haar land van oorsprong, Tunesië, geen enkele concrete band, enkel nog een theoretische, met name haar nationaliteit, heeft, dat het niet is omdat zij nog een zus heeft die in Tunesië leeft en met wie zij nauwelijks contact onderhoudt, dat dit impliceert dat zij nog gegronde bestaansredenen zou kunnen ontplooien in Tunesië, dat zij in België naar school is geweest en hier haar volledige sociale en maatschappelijke opvoeding heeft gehad en nauwelijks Arabisch spreekt, dat het precies dit aspect is dat belangrijk is om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM, dat voormelde bepaling op de Vreemdelingenwet primeert en dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken niet volstaat. Zij meent dat de verwerende partij onvoldoende een afweging maakt tussen haar rechten bij het uitoefenen van haar gezinsleven en de rechten van de staat, dat bij de afweging volgens het EHRM rekening moet gehouden worden met verschillende omstandigheden en beginselen, dat zo ook rekening moet gehouden worden met de duur van haar verblijf in België, dat zij sedert haar zeven jaar ononderbroken in België leeft. Zij meent dat de bestreden beslissing een inmenging in haar familiaal leven is die onrechtmatig of disproportioneel is.

[...] De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing niet ontkend wordt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar gezins- en privéleven gezien de duur van haar verblijf in België, doch wordt geoordeeld dat gezien haar strafrechtelijk verleden de familiale belangen van de verzoekende partij ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde alsook dat deze inmenging dient beschouwd te worden als noodzakelijk en dit voor de bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts een belangenafweging tussen de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de staat waaruit duidelijk blijkt waarom de familiale en privébelangen van de verzoekende partij in casu niet doorwegen op de vrijwaring van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij geen enkele concrete band heeft met Tunesië, behalve haar nationaliteit, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing hieromtrent werd gemotiveerd dat de verzoekende partij andere banden heeft dan haar nationaliteit met haar land van oorsprong waarvan zij de taal spreekt, dat zij volgens haar verklaringen nog een zus heeft in Tunesië, dat zij haar kan ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. Voorts wordt er ook nog gemotiveerd dat de contacten met familie en vrienden in België kunnen onderhouden worden door korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden daar haar familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, dat zij de verzoekende partij ook vanuit België kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië of elders. Ten slotte wordt erop gewezen dat voor zover de leefomstandigheden in Tunesië

minder gunstig zouden zijn dan in België, de verzoekende partij daarin niet verschilt van vele van haar landgenoten.

Betreffende de aanwezigheid van haar zus in Tunesië, betoogt de verzoekende partij dat zij nauwelijks contact onderhouden. Met de stelling dat zij heden nauwelijks contact onderhouden, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde foutief of op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat haar zus haar, bij een terugkeer naar Tunesië, kan ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. De verzoekende partij meent dat de aanwezigheid van haar zus in Tunesië niet impliceert dat zij aldaar nog gegronde bestaansredenen zou kunnen ontplooien. De verzoekende partij is het aldus niet eens met het oordeel van de verwerende partij, doch, het weze herhaald, toont zij niet aan dat de gemachtigde foutief of op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat haar zus haar, bij een terugkeer naar Tunesië, kan ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tunesië. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom zij in Tunesië in de toekomst geen privéleven zou kunnen opbouwen met de steun van haar in Tunesië verblijvende zus en met de steun van familie en vrienden in België, die contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken. Door te wijzen op de gezondheidstoestand van haar moeder toont de verzoekende partij niet aan dat zij en haar moeder geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Immers wordt niet aangetoond dat de moeder – op eigen houtje of door hulp van derden – door haar gezondheidstoestand geen gebruik zou kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen. Daarnaast wordt ook niet aangetoond dat het voor vrienden en haar in België verblijvende zus niet mogelijk zou zijn om korte bezoeken te brengen aan de verzoekende partij in Tunesië. De motieven van de bestreden beslissing worden in het verzoekschrift niet ontkracht.

Waar zij erop wijst dat zij in België naar school is geweest en hier haar volledige sociale en maatschappelijke opvoeding heeft gehad, dat haar privéleven zich volledig in België afspeelt en dat zij sedert haar zeven jaar onafgebroken in België leeft, wijst de Raad erop dat dit niet ontkend wordt door de verwerende partij die uitdrukkelijk motiveert dat de verzoekende partij banden heeft gesmeed met België door er meer dan de helft van haar bestaan te hebben geleefd. Betreffende deze banden wijst de verwerende partij er wel op dat niet is gebleken dat de verzoekende partij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt, dat zij geen enkel document voorlegt dat het tegendeel bewijst, dat uit niets blijkt dat de banden die zij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, dat gelet op haar persoonlijk gedrag, er geen sprake is van een verankering in de Belgische maatschappij. Er wordt dan ook geoordeeld dat het niet betwist wordt dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij gezien de duur van haar verblijf in België, doch dat deze inmenging noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Door enkel opnieuw te wijzen naar haar privéleven en de duur van haar verblijf in België weerlegt de verzoekende partij deze pertinente motieven en de gemaakte afweging niet.

Ook waar de verzoekende partij betoogt dat zij nauwelijks de Arabische taal spreekt, beperkt zij zich tot het herhalen van de elementen die zij reeds aanbracht in het kader van haar verklaring overeenkomstig artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent motiveerde de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij wel banden heeft met haar land van oorsprong, Tunesië, waarvan zij de taal spreekt. Met de loutere bewering dat zij de Arabische taal 'nauwelijks' spreekt weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet. Immers haalde de verzoekende partij tijdens haar verklaring in de vragenlijst van 27 juni 2017 aan dat zij een beetje Arabisch spreekt. Bovendien toont de verzoekende partij door het enkel wijzen op het nauwelijks kunnen spreken van de Arabische taal niet aan dat er absoluut geen banden meer zijn met haar land van herkomst, noch dat een inmenging in het privéleven, gelet op het gedrag van de verzoekende partij dat een werkelijk, actuele en buitengewoon ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, disproportioneel is.

[...] Ten slotte stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij, conform de rechtspraak van het EHRM, de van betekenis zijnde feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokken. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich heeft laten leiden door de zogenaamde Boultif/Üner criteria om tot een billijke belangenafweging te komen. Er wordt gewezen op de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven, op de herhaling van het plegen van ernstige strafbare feiten en het actueel karakter, het reëel risico op recidive en het feit dat de verzoekende partij geen lessen lijkt te trekken uit eerdere veroordelingen, op haar verblijf sinds haar zevende in België, op de Tunesisch nationaliteit van de verzoekende partij en de Belgische nationaliteit van haar moeder en zus en op de mogelijkheid van het bestaan van een gezinsleven met voornoemde

personen gelet op hun regelmatige bezoeken in de gevangenis alsook op de banden van de verzoekende partij met haar land van herkomst.

Daarnaast heeft de verwerende partij ook oog gehad voor het opgebouwde privé- en gezinsleven in België.

[...] De Raad stelt vast dat de staatssecretaris in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van de verzoekende partij heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden betreffende de situatie van de verzoekende partij in overweging genomen.

De staatssecretaris heeft deze feiten en omstandigheden kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van de verzoekende partij, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij een onvoldoende afweging heeft gemaakt tussen haar rechten op het uitoefenen van een gezinsleven en de rechten van de staat.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de familiale en private belangen van de verzoekende partij niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

De staatssecretaris heeft ook op afdoende en deugdelijke wijze gemotiveerd waarom het beëindigen van het verblijfsrecht van de verzoekende partij een noodzakelijke maatregel vormt ter bescherming van de openbare orde en dit met inachtneming van alle door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij aldus betoogt dat de inmenging in haar familiaal belang die wordt veroorzaakt door de bestreden beslissing onrechtmatig of disproportioneel is, blijkt dat zij het niet eens is met de motieven en de belangenafweging gemaakt door de verwerende partij in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM, doch toont zij hiermee geenszins aan dat deze motieven en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

[...] Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

In zijn arrest van 13 maart 2020 deed de Raad concreet de volgende vaststellingen:

"Rekening houdende met het feit dat de Raad in zijn arrest van 29 juni 2018 reeds heeft geoordeeld dat het niet langer verblijfsgerechtigd zijn van verzoeker in België niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM, focust de Raad zich, wat het voorliggende beroep betreft, op de vraag of verzoeker hieromtrent nieuwe elementen in zijn verblijfsaanvraag voorlegde, de vraag of verweerder hieromtrent een zorgvuldige en redelijke beoordeling heeft gemaakt en de vraag in welke mate hieruit elementen blijken die een andere uitkomst van de belangenafweging actueel kunnen rechtvaardigen. Aan de hand van deze vragen zal de Raad nagaan of er al dan niet een voldoende grondige en proportionele belangenafweging omtrent artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden in de bestreden beslissing.

[...]

Wat betreft het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven met de moeder:

De Raad stelde reeds vast dat tussen een ouder en een meerderjarig kind bijzondere afhankelijkheidsbanden zijn vereist die verder reiken dan de normale affectieve banden tussen meerderjarige familie-

leden opdat deze als gezins- of familieleden onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM en dat verzoeker zulks niet aannemelijk maakt. Hierbij werd er reeds rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de moeder en de door verzoeker geuite wens om na zijn invrijheidstelling zijn moeder bij te staan. Hierbij lagen ook reeds medische attesten voor dat de moeder hulp nodig heeft en verzoeker deze hulp zou kunnen bieden.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag nog bijkomende attesten van 8 januari 2019 van arbeidsongeschiktheid en invaliditeitsverklaring voor zijn moeder voor, evenals een nieuw medisch attest van 8 januari 2019 van de behandelende arts die bevestigt dat de moeder reeds sinds 2009 bij hem in behandeling is voor reumatoïde artritis en zij hiervoor maandelijks langskomt in het dagziekenhuis. Verzoeker duidt niet concreet welke nieuwe elementen hieruit blijken in vergelijking met de medische stukken die eerder reeds voorlagen. Hij houdt enkel vol dat er wel degelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. In zoverre verzoeker hiermee kritiek heeft op de eerdere beoordeling die de Raad in dit verband maakte, is deze kritiek niet dienstig in het kader van het thans voorliggende beroep. Verzoeker blijft verder in gebreke concreet in te gaan op de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen met betrekking tot de voorgelegde stukken. Verweerder wijst er in zijn beslissing op dat voor zover de moeder in bepaalde mate afhankelijk is van anderen, deze afhankelijkheid er niet is ten aanzien van verzoeker. Hij stelt dat verzoeker al jaren niet instaat voor de hulp voor zijn moeder en zijn moeder perfect in staat blijkt zich thuis te handhaven zonder zijn aanwezigheid en zij ook in staat is hem te komen bezoeken in de gevangenis. Hieruit leidt verweerder ook af dat de moeder voldoende steun heeft van haar omgeving en mantelzorg door verzoeker voor haar niet noodzakelijk is. In zoverre verzoeker benadrukt dat zijn moeder wel degelijk hulpbehoevend is, wordt opgemerkt dat verweerder dit als dusdanig niet betwist. Deze stelt enkel vast dat het niet verzoeker is die voor deze bijkomende zorgen instaat en zijn aanwezigheid niet noodzakelijk blijkt te zijn voor de moeder. Het louter niet akkoord gaan met deze beoordeling volstaat niet om deze beoordeling onderuit te halen. Verzoeker wijst er nog op dat de niet-inwonende zus actueel alle zorgen voor hun moeder op zich neemt, waarmee voormelde motivering andermaal niet onderuit wordt gehaald. Verzoeker overtuigt niet dat er thans nieuwe elementen spelen die alsnog wijzen op een concrete afhankelijkheidsband van de moeder ten opzichte van verzoeker. Door aan te geven dat zijn moeder een van de belangrijkste personen is in zijn leven toont verzoeker ook nog niet aan dat er tussen hem en zijn moeder een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat. Een beschermenswaardig gezins- of familieleden blijkt dan ook andermaal niet.

Ook thans moet daarenboven worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder ook is uitgegaan van de mogelijkheid van een familieleden en is nagegaan of een inmenging in dit familieleden in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. Hierop wordt verder ingegaan.

Wat betreft het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleden met de zus in België:

Verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag elementen naar voor bracht die alsnog kunnen wijzen op bijzondere elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn zus in België. Een andere beoordeling op dit punt in vergelijking met het eerdere arrest van de Raad is dan ook niet gerechtvaardigd. Ook hier heeft verweerder in de bestreden beslissing bovendien verder gemotiveerd in het licht van de mogelijkheid van een familieleden en nagegaan of een inmenging in dit familieleden in het licht van artikel 8 van het EVRM gerechtvaardigd is. Ook hierop wordt verder ingegaan.

Wat betreft het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België:

Verzoeker beriep zich in zijn aanvraag op een integratie en duurzame verankering in België en op uitzonderlijke banden met dit land, maar wezenlijk bracht hij in dit verband geen nieuwe elementen aan in vergelijking met de situatie zoals deze reeds voorlag bij de beëindiging van zijn eerdere verblijfsrecht. Er wordt opgemerkt dat bij de eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijf en de beoordeling met betrekking tot deze beslissing door de Raad ook reeds sprake was van inspanningen vanuit de gevangenis om na de invrijheidstelling te werken, meer concreet lag toen reeds een werkbepoel voor.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker concrete banden heeft met België, gelet op de aanwezigheid hier van zijn moeder en zus en waar hij reeds sinds zijn zeven jaar in dit land verblijft en hier school heeft gelopen. Gelet op deze elementen wordt een welbepaald beschermenswaardig privéleven in België aanvaard. Specifiek omtrent het werkverleden van verzoeker in België wordt wel, andermaal, vastgesteld dat deze tewerkstelling zeer sporadisch was en dat zelfs met een werkaanbod bij vrijlating uit de gevangenis de vaststelling blijft dat verzoeker zelf heeft nagelaten om, zoals van een persoon in zijn situatie kon worden verwacht, duidelijke economische banden met dit land op te bouwen,

minstens reeds blijkt te hebben gegeven van een correcte attitude om aan de slag te gaan op de arbeidsmarkt. Omtrent het zeer beperkte werkverleden en het werkaanbod werd reeds geoordeeld dat verzoeker hiermee nog geen beschermingswaardig privéleven aannemelijk maakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op dit punt thans nieuwe elementen voorliggen die kunnen rechtvaardigen dat hierover actueel anders moet worden geoordeeld.

Wat betreft de inmenging in het familie- en/of privéleven:

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat de bestreden beslissing is voorzien in de wet en deze een wettig doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Hij is wel van mening dat geen zorgvuldige en redelijke belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Bij de eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, en het arrest van de Raad in verband met deze beslissing, werd reeds rekening gehouden met het verblijf van verzoeker in België sinds zijn zeven jaar, de niet-betwiste banden met zijn moeder en zus in België, de scholing en occasionele tewerkstelling in dit land, het voorliggen van een werkaanbod bij vrijlating uit de gevangenis, het ingeroepen ontbreken van banden met Tunesië en de voorgehouden zeer beperkte kennis van het Arabisch. Ondanks deze elementen werd geoordeeld dat de banden met België niet opwegen tegen de ernstige redenen van openbare orde en dat verzoeker in redelijkheid kan worden geacht zijn leven verder te zetten in Tunesië.

In wezen herneemt verweerder deze beoordeling in de thans bestreden beslissing. Er wordt andermaal uitdrukkelijk rekening gehouden met de voormelde elementen. Verweerder acht de inmenging in het privé- en/of familieleven noodzakelijk en gerechtvaardigd, gelet op het actuele en ernstige gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijke gedragingen wordt geacht te vormen voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt een concrete belangenafweging tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de staat waaruit duidelijk blijkt waarom de familiale en privébelangen van verzoeker in casu niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Verweerder oordeelt in zijn beslissing dat, rekening houdende met het gegeven dat verzoeker sinds zijn zeven jaar in België verblijft, het normaal is dat hij hier school liep, Nederlands spreekt en banden heeft met dit land. Niettemin oordeelde hij dat niet blijkt dat de banden met dit land van een dermate uitzonderlijke aard zijn dat deze kunnen opwegen tegen het ernstige en actuele gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde. Verweerder merkt op dat ondanks dit alles blijkt dat verzoeker slechts zeer sporadisch heeft gewerkt op de reguliere arbeidsmarkt. Het gegeven dat verzoeker thans een werkaanbod kan voorleggen voor als hij vrijkomt, doet voor verweerder geen afbreuk aan de vaststelling dat hij reeds jaren de kans had om deel te nemen aan de reguliere arbeidsmarkt en hij naliet om duidelijke economische banden met dit land op te bouwen, minstens te getuigen van een correcte attitude om aan de slag te gaan op de arbeidsmarkt. Rekening houdend met de vaststelling dat niet blijkt dat de moeder gelet op haar gezondheidsproblemen specifiek afhankelijk is van verzoeker oordeelt verweerder verder dat de contacten met de moeder en zus in België kunnen worden onderhouden door middel van korte bezoeken en/of door de moderne communicatiemiddelen. Verzoekers moeder, die zeker nog banden heeft met haar land van herkomst, kan verzoeker ondersteunen in het opbouwen van een leven in dit land, vanuit België of door hem (tijdelijk) te vergezellen in dit land. Ook de zus van verzoeker die nog in Tunesië verblijft, kan verzoeker hierin bijstaan. Verweerder stelt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij geen contacten meer heeft met deze zus of dat deze zus niet meer in Tunesië woont. Verweerder aanvaardt dat verzoeker ook nog een zekere kennis heeft van het Arabisch en stelt dat hij zijn verdere strafuitzetting kan gebruiken om deze kennis te verbeteren.

In de bespreking van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing kon oordelen dat er nog steeds sprake is van een actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker. Er wordt verwezen naar deze bespreking. Verzoeker zit nog steeds de hem opgelegde straf(fen) uit.

Wezenlijk toont verzoeker verder niet aan dat er, wat de doorgevoerde belangenafweging betreft, thans nieuwe elementen spelen die niet reeds voorlagen bij de eerdere beoordeling en die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen.

In zoverre in de thans voorliggende beslissing nog bijkomend wordt gemotiveerd dat blijkens het griffie-dossier van de gevangenis verzoeker enkele keren belde met een Tunesisch nummer, en verzoeker voorhoudt dat hij in werkelijkheid contact had met zijn moeder die op dat ogenblik op bezoek was in Tunesië, werd bij de bespreking van het eerste middel reeds vastgesteld dat verzoeker louter aan de

hand van enkele Arabische in- en uitreisstempels in het paspoort van zijn moeder nog niet concreet aantoon dat de telefonische contacten die hij had vanuit de gevangenis met Tunesische telefoonnummers contacten met zijn moeder waren. Daarenboven werd ook reeds geoordeeld dat dit motief niet determinerend is in de beoordeling dat verzoeker nog voldoende banden heeft met zijn land van herkomst opdat in redelijkheid van hem kan worden verwacht om een leven te leiden in dit land en de overige motieven in dit verband reeds volstaan om hiertoe te besluiten.

Verzoeker betwist niet dat hij nog een zekere kennis heeft van het Arabisch en dat hij, zoals verweerder stelt, de tijd die hem rest in de gevangenis kan gebruiken om zijn kennis van deze taal te verbeteren. In een vragenlijst van 27 juni 2017 haalde verzoeker ook zelf aan dat hij wel degelijk een beetje Arabisch spreekt. Verzoeker haalt verder het motief niet onderuit dat kan worden aangenomen dat hij nog een zus heeft in Tunesië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat deze zus verzoeker is komen bezoeken in de gevangenis. Er kan dus worden aangenomen dat hij ook met deze zus nog banden heeft. Deze zus heeft een gekend verblijfsadres in Tunesië en niets wijst erop dat zij niet langer in dit land verblijft. Verweerder hecht er in zijn beoordeling verder een groot belang aan dat verzoekers moeder is geboren en getogen in Tunesië, zij er een groot deel van haar leven doorbracht en zij zeker nog banden heeft met dit land. Dit alles wordt door verzoeker in wezen niet betwist. Hij geeft zelf aan dat zijn moeder af en toe nog op bezoek gaat in Tunesië, hetgeen bevestigt dat zij de banden met haar land van herkomst heeft behouden. Verzoeker betoogt vervolgens wel dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te stellen dat zijn moeder hem kan bijstaan in het opbouwen van een privéleven in Tunesië. Hij houdt voor dat zulks niet mogelijk is, gelet op de medische conditie van zijn moeder en de vereiste behandeling die zij nodig heeft, maar licht dit niet nader toe. Er blijkt niet dat de medische toestand van de moeder voor haar enige belemmering vormde om periodiek bezoeken te brengen aan Tunesië. Er blijkt ook nergens uit dat de gezondheidstoestand van de moeder sindsdien dusdanig zou zijn verslechterd dat zij niet langer periodieke bezoeken kan brengen aan haar land van herkomst. Er blijkt ook niet dat de gezondheidstoestand van de moeder verhindert dat zij een beroep doet op de familieleden en/of vrienden die zij nog heeft in het land van herkomst om verzoeker eventueel te helpen. In deze omstandigheden overtuigt verzoeker geenszins dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat zijn moeder hem kan ondersteunen bij het uitbouwen van een leven in Tunesië, hetzij vanuit België hetzij door haar zoon eventueel (tijdelijk) te vergezellen naar Tunesië, te meer nu verzoeker ook nog een zus heeft in zijn land van herkomst. Zoals verweerder correct stelt, kan verzoeker niet met een begin van bewijs aantonen dat deze zus niet langer in Tunesië zou verblijven. Verzoeker kan ook niet overtuigen dat hij geen contacten meer heeft met deze zus. Ook de moeder en zus in België hebben trouwens, volgens de eigen verklaringen van verzoeker, nog steeds de Tunesische nationaliteit.

In navolging van het eerdere arrest van de Raad moet worden vastgesteld dat verzoeker andermaal niet concreet aantoon waarom hij in Tunesië in de toekomst geen privéleven zou kunnen opbouwen met de steun van zijn in Tunesië verblijvende zus en met de steun van familie en vrienden in België, die in ieder geval contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of door middel van bezoeken en waarbij de moeder haar steeds behouden banden met het land van herkomst kan aanwenden om verzoeker hierbij te ondersteunen.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder andermaal, conform de rechtspraak van het EHRM, de van betekenis zijnde feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokken. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder zich heeft laten leiden door de zogenaamde Boultif/Üner-criteria om tot een billijke belangenafweging te komen. Er wordt gewezen op de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven, op de herhaling van het plegen van ernstige strafbare feiten en het actueel karakter, het reëel risico op recidive en het feit dat verzoeker geen lessen lijkt te trekken uit eerdere veroordelingen, op zijn verblijf sinds zijn zevende in België, op zijn Tunesische nationaliteit en de eveneens Belgische nationaliteit van zijn moeder en zus en op de mogelijkheid van het bestaan van een privé- en/of gezins- of familieleven met voornoemde personen gelet op hun regelmatige bezoeken in de gevangenis alsook op de banden van verzoeker met zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat verweerder in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoeker heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden betreffende de situatie van verzoeker in overweging genomen. Verweerder heeft de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen feiten en omstandigheden kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd in

zijn stelling als zou de beslissing “eenzijdig” zijn en hierin geen concrete belangenafweging werd gemaakt waarbij alle relevante omstandigheden in rekening zijn gebracht.

Met het herhalen van de verschillende elementen zoals hij deze inriep in de aanvraag en het aangeven dat hij niet akkoord gaat met de hieromtrent gedane belangenafweging of het gewicht dat aan de op het spel staande belangen is toegekend, toont verzoeker nog niet aan dat de gedane belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met voormeld verdragsartikel is. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat geen “fair balance”-beoordeling heeft plaatsgevonden of dat zijn belangen op disproportionele wijze worden benadeeld. Wezenlijk overtuigt hij niet dat nieuwe elementen voorliggen in vergelijking met de vorige beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van de voorliggende zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat verweerder in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat diens familiale en private belangen niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde (EHRM 18 oktober 2006, Ünler/Nederland (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of nog van de hierin vervatte verplichting tot het doorvoeren van een ‘fair balance’-beoordeling of het hiermee verband houdende proportionaliteitsbeginsel, wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.”

De motieven in de bestreden beslissing sluiten aan bij deze eerdere beoordelingen. Het komt verzoeker toe met concrete elementen aannemelijk te maken waarom er actueel alsnog elementen spelen die maken dat een andere beoordeling zich opdringt. Op dit punt blijft hij echter in gebreke.

Zoals reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel, weerlegt verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet dat hij actueel nog steeds een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Er blijken actueel geen elementen die maken dat het in de voorgaande procedures vastgestelde gevaar voor de openbare orde niet langer voorhanden is of is geweken. Er blijken op dit punt geen wezenlijke veranderingen. Verzoeker verbleef voorafgaand aan zijn overbrenging naar het gesloten centrum nog steeds in de gevangenis en er werd hem zelfs geen uitgangsverlof of penitentiair verlof toegekend. Zowel het Openbaar Ministerie als de directeur van de gevangenis adviseerden hiervoor negatief.

Ook wat de banden met België betreft, in het bijzonder de aanwezigheid van familieleden hier, blijken geen fundamenteel gewijzigde omstandigheden, zoals wordt aangegeven in de bestreden beslissing en niet wordt betwist door verzoeker.

In de eerdere procedures werd verder reeds vastgesteld dat in redelijkheid van verzoeker kan worden verwacht dat hij, na het uitzitten van zijn straffen, opnieuw een leven uitbouwt in zijn land van herkomst en dat het verblijf van verzoeker sinds zijn acht jaar in België hier niet aan in de weg staat. De motieven hiervoor zijn reeds uitvoerig weergegeven. Deze beoordeling wordt hernomen in de bestreden beslissing. Het enkele gegeven dat verzoeker het nog steeds moeilijk heeft met deze beoordeling, en volhardt dat hij in Tunesië geen enkele toekomst heeft, maakt niet dat de beoordeling plots alsnog steunt op incorrecte vaststellingen of disproportioneel is. Verzoeker geeft aan dat op basis van het motief dat zijn moeder hem na de komst naar België wel nog Tunesische waarden, gebruiken en gewoonten zal hebben meegegeven, niet kan worden gesteld dat hij opnieuw een leven zal kunnen opbouwen in Tunesië. Evenwel betwist hij hiermee niet dat hij via zijn moeder, ook tijdens het verblijf in België, wel degelijk bepaalde Tunesische waarden, gebruiken en gewoonten heeft meegekregen in zijn opvoeding. Verder maakt hij iets te gemakkelijk abstractie van de verschillende overige motieven die hieromtrent zijn opgenomen en die niet worden weerlegd, zoals dat mag worden aangenomen dat hij in Tunesië nog kan terugvallen op een opvangnetwerk en dat hij wel degelijk een voldoende talenkennis heeft waarmee hij zijn plan kan trekken in dit land. Er is aan de hand van allerhande concrete vaststellingen geoordeeld dat verzoeker wel degelijk opnieuw voor zichzelf een leven kan opbouwen in Tunesië, dat hij ruimere banden heeft met dit land dan de nationaliteit en dat hij kan worden geacht er

nog een netwerk te hebben waarop hij indien nodig een beroep kan doen. Het louter zonder meer blijven tegenspreken van bepaalde gedane vaststellingen of het aangeven hiermee niet akkoord te zijn, zoals waar verzoeker zonder verdere duiding voorhoudt niet te kunnen terugvallen op het netwerk van zijn moeder, toont nog niet aan dat de gedane vaststellingen incorrect zijn of de gedane belangenafweging onzorgvuldig of disproportioneel is. Andermaal blijft verzoeker trouwens ook in gebreke aannemelijk te maken dat hij in het land van herkomst niet terecht kan bij zijn tweede zus.

Verzoeker brengt geen elementen naar voor die kunnen maken dat er alsnog sprake kan zijn van een disproportionaliteit tussen zijn belangen en het algemeen belang indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst en aldaar zijn leven moet verderzetten.

Verzoeker toont een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het hierin vervatte beginsel van de 'fair balance', niet aan.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker betoogt dat hij wordt teruggeleid naar een land waarmee hij geen banden heeft en waarin hij zich niet zal kunnen beredderen, te meer nu hij dreigt te worden teruggestuurd in volle coronapandemie. Er werd in het kader van de beoordeling van artikel 8 van het EVRM evenwel reeds vastgesteld dat er wel degelijk nog voldoende banden zijn met Tunesië en dat kan worden aangenomen dat verzoeker er nog een opvangnetwerk heeft, in de vorm van zijn tweede zus ofwel het netwerk van zijn moeder. Verzoeker is verder een gezonde jongeman die gelet op zijn jonge leeftijd ook kan worden geacht een voldoende zelfstandigheid te hebben. Hij spreekt de talen van het herkomstland. Zoals ook reeds werd aangegeven, kent de coronapandemie wereldwijd gevolgen. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM geenszins aan.

3.2.4. Rekening houdend met de voorgaande bespreking toont verzoeker niet aan dat de in de bestreden beslissing voorziene motivering uitgaat van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Evenmin toont hij aan dat zijn persoonlijke belangen op disproportionele wijze zijn afgewogen tegenover het algemene belang. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

3.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Het door verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS